

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Vita Gasparis Barzaei Belgae E Societate Iesv: B. Xaverii
In India Socij**

Trigault, Nicolas

Coloniae, 1611

XIII. Publica Gasparis cum Iudæis disputatio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45183

quàm Christianorum lege prohiberi: atque ita multi, quod in ea gente credi vix potest, ab ijs abstinebāt. Officina Iudæorum in se Gaspar, vbi poterat, cumulatè compensabat. Aegrum fortè ex ijs quendam. cum in platea temerè iacentem reperisset, sustulit in humeros, quem tanta victum caritate ad Christum deinde traduxit. Sed mirum videri poterit ceipiam, quid esset quò minus ad fidem venirent; quàm ita mirarentur: sed non ei, qui gentis & pertinaciã nouit & cæcitatem: eius tamen rei causam, quam ipsi dabant, sequenti capite referemus.

CAPVT XIII.

*Publica Gasparis cum Iudæis
disputatio.*

DIFFICILE fuit clàm semel iamò sæpius etiam propria confessione victis publicū certamen persuadere: sed tamen continua Gasparis prouocatione laceffiti, & diutina comparatiõe instructi tandem annuerunt, sperantes si non
vince-

vincere, saltem artibus suis Gasparis victoriam obscurare, & apud in-
 eruditos in dubiū vocare. Cū ergo diutius nō possent incolumi vel
 apud suos; vel apud ceteros, quod
 caput erat, honore (de suis enim iam
 propter superius dicta parum labo-
 rabant) diem ad differendum publi-
 cē condixerunt. Aduenit dies; duo,
 quos iam dixi, Rabbinum ex vno, Gas-
 par ex altero latere, cōfederunt. Ad-
 erant præter Iudæos & Christia-
 nos propè omnes multi etiam Tur-
 cæ, & Mahometani, qui ex disputa-
 tionis euentu facturi erant pericu-
 lum Gasparis eruditionis, vt ex a-
 liorum periculo viderent, quid de
 sua disputatione, ad quam iam Gas-
 par eos sæpe prouocarat, statuerent.
 Disputationem igitur, ne varijs li-
 tigantium effugijs vagaretur, visū
 est his limitibus circumscribere, vt
 Gaspar, qui prouocarat, hæc duo cō-
 firmaret: Messia venturi iam tēpus
 exspirasse: alterum; I E S V M, quem
 coleret, promissum esse Messiam, &
 vt Christiani vocant, CHRISTVM.
 Eius

Eius disputationis, qua potero breuitate, capita describam, & rationum nervos contraham, non extendam. Ergò primam veritatem ex hebdomadibus Danielis pulchrè demonstravit, quas, vt ex annis vel solaribus aut lunaribus constarent, vt antè, vel pòst paullo, vel Angelo reuelante coepissent, omninò certum erat iam quindecim & amplius sæculis effluxisse. Inde ad celebrem illum Genesis locum transijt, vbi Iacob ait: Non auferetur sceptrum de Iuda, & Dux de femore eius, donec veniat qui venturus est, &c. quod vaticinium iam ante multa sæcula completum, luce clarius ostendit. Subinde aggressus est aperire, quanto tempore ea de re inter ipsos Iudæos sit litigatum. In Herode magno multi conuenerunt, quòd Idumæus esset, sceptrum Iudæe defecisse: in ijs fuerunt Pharisei, quos ea de causa Herodes iugulauit; quàmquam Herodes quoque factus iam profelytus, puerorum mactator, & post annos triginta noui iuramenti

exa-

exa-
cla
He
mu
pel
Ar
po
con
paf
cur
fec
duc
cus
ne i
re. l
qu
con
re,
Hin
Pac
que
raly
Ale
alij
quo
tem
pro

exactor, se quoque id metuere de-
 clarauit. Idem confirmant ij, qui
 Herodem Messiam appellarunt,
 multorum sententia Herodiani ap-
 pellati. Idem quoque sub Agrippa
 Aristobuli filio, Herodis magni ne-
 pote, ex Iudæa matre nato, est in
 controuersiam adductum. Sub Vef-
 pasiano omnis dubitatio remota,
 cum alij ab Imperio Romano de-
 fecerunt; alij, quorum agmen facile
 ducat celebris Iudæorum histori-
 cus, Iosephus, turpissima adulatio-
 ne illum ipsum pro Messia habue-
 re. Nec sibi defuit Vespasianus, sed
 quoniam de tempore inter omnes
 constabat, id etiam conatus effice-
 re, ne de se quispiam ambigeret.
 Hinc ut Princeps pacis crederetur,
 Paci æternæ templum ædificat, at-
 que ope Apollonij Tyancij magi pa-
 ralyticum solo tactu, inspectante
 Alexandria, curat. Ex his omnibus
 alijsque permultis colligebat, anti-
 quorum opinione iam tum Messia
 tempus aduenisse; stultissimum
 proinde post tot elapsa sæcula ne
 cum

cum

cum illis quidem velle dubitare. Itaque si probabiliter velint adhuc exspectare templum Salomonis, quod quidem ab Herode sub Christi aduentum diuino consilio ædificatum fuit, vt venienti Christo ex oraculis inseruiret, in quod modò ingrediatur, condant; stirpem Aaron à qua excipiat, producant; Rempublicam suam quam defecisse, antequam veniret desiderium collium æternorum ex Iacobi vaticinio non oportet, constituent; cui notam hodie esse Dauidis stirpem, è qua Messias procreetur, potissimum ex quo Vespasianus eam stirpem extirpauit? Hæc igitur ante omnia restituant, tum de Messia contendant: iam verò post tot signa, tot sæcula, totius mundi voces adhuc dubitare, esse intolerabile, maxime cum iam sine lege diutius, quàm cum lege fuerint: plus enim temporis à Christo ad hæc tempora, quàm à Moysè ad Christum abijisse.

Ea re confirmata, vt nullis effu-
gijs

*Euseb.
bistor.
lib 3.
6.11.*

gijs
ad a
Nec
adue
inde
sacr
nefa
tur e
alius
baba
sim o
spiri
victo
pes e
vber
taten
tanda
stum
super
cari?
se Ch
succe
clesia
copat
stolo
te pro
rum i

gijs locus esset, omnibus stupentib⁹
 ad alterum locum est progressus.
 Nec erat difficile. iam enim tempus
 aduentus Messiaë præterlapsum per-
 inde erat ac Messiam aduenisse, nisi
 sacrosanctis Prophetarum oraculis
 nefariè fides abrogaretur. Quereba-
 tur ergò, quis ille fuerit, noster, an
 alius quilibet? nostrum esse sic pro-
 babat differens, primùm ea quæ pas-
 sim de Christo prædicantur, magis
 spirita quam corpore metienda,
 victorias de dæmone reportatas, o-
 pes esse gratiæ & Sacramentorum
 ubertatem, vitam & imperij firmi-
 tatem in terra viuentium interpre-
 tandâ: alioqui cui non videri Chri-
 stum illum ab immanitate, auaritia,
 superbia, foeditate non posse vindi-
 cari? Neque tamen egenum ita fuis-
 se Christum, vt non hæc eadem suis
 successoribus reliquerit, testari Ec-
 clesiæ Romanæ dignitatem, Epil-
 copatus, opima Sacerdotia, Apo-
 stolos denique, quibus ex eadem gē-
 te prognatis quid toto orbe terra-
 rum illustrius? At verò Iudæos, qui
 hæc

hæc omnia iam diu expectant, in alia omnia cecidisse nequicquam probari, cum satis constet, quam atrociter Christi mors vindicta sit, Solymorum inaudito sæculis omnibus excidio. Sed quorsum, infert, hæc tam atrocia, tamque diuturna toleratis? abstinetis à nefario cultu Deorum; ritus vestros inter mille difficultates retinetis; legis, qua potestis, & propè quàm non potestis, estis obseruantes: quæ sanè si vera est, iniustus, & crudelis est Deus, qui tot tantis tantæque diuturnis malis nõ eripiat. Sed patimini hæc sanè in poenam cæcitatatis. Contrà verò, si IESVS non esset, vt est, verus Dei filius; quo pacto Deus Optimus Maximus tantam iniuriam tam diu dissimularet, imò verò promoueret, ac honoraret?

His & alijs multò pluribus Christum verum esse Messiam arguebat, siquidem iam in confesso erat aduenisse; nisi fortè Herodem mallèt, aut Vespasianum, aut similem aliquem impostorem. nam de Mahomete,

me
nam
rese
& p
tant
sitar
ipse
or v
rata
pieb
sent
pri fi
tem
tenda
nuli
rem a
fatis
tingi
despe
gient
rantia
ctrina
videre
um. c
effeci
gionis
sam d

mete, se hoc Saracenis, cum in arenam quoque descendere placuerit, referuare. Iam itaque Gaspar, & his, & pluribus suo muneri satisfecerat, tanta omnium approbatione, ut Lusitanis & omnibus Christianis, ut ipse narrat & fatetur, res diuini- or visa sit, & à Spiritu Sancto inspi- rata. Iam duo Rabbini sudare inci- piebant, & aliqua cum conati fuis- sent adferre, risu & cachinni exce- pti sunt, potissimum cum ad vnita- tem diuinam probandam, ac euer- tendam Trinitatem personarum, a- nuli conclusi similitudinem extra- rem attulerunt, quid hoc fuerit, non satis explicat Gaspar, sed solùm at- tingit. Cum itaque iam de victoria desperassent, ad solitas artes confu- gientes, Gasparis doctrinam igno- rantia suæ compararunt, ut à do- ctrina stare, non à veritate, victoria videretur; sed nihil profuit effugi- um. quæ quærendo, quæ vrgendo effecit, ut vel inuiti Catholicæ reli- gionis agnoscerent veritatem. Cau- sam deinde vel à Gaspare, vel ab

I. alijs

*Iudaorū
pertina-
cia.*

alijs rogati, cur non in agnitam trá-
furent veritatem, priuatim sæpè res-
ponderunt duas esse eius rei causas:
alteram opes suas, quas ex vfuris v-
tique partas restituere, necesse esset
amplectentibus fidem Christianã;
alteram, quòd Christiani Iudæos
parum benignè & honorificè tra-
ctarent, licet fierent Christiani; iam
porrò benè nummatos vrgente ne-
cessitate ab omnibus honorari. Et
hoc vterque Rabbinus disertè Gas-
pari est confessus; alij etiam pleri-
que Lusitanis: a que ita facilè osten-
derunt, quàm impij essent, qui sa-
lutem suam & opibus & honori
posthaberent. Nihilominus ex il-
lo congressu Iudæi compressi, Chri-
stiani elati, Saraceni etiam territi
sunt: quos nihilominus ad certamè
vel inuitos Gaspar elicit, vt mox
dicemus. Postmodum quoque fre-
quenter, multis doctoribus subinde
euocatis, Gasparem, què colere id-
eò solitis officijs (tanta est virtutis
efficacia) non cessabant, tenta-
runt, si quem fortè reperirent, qu

NONI-

hominis honorem & gentis famam quoquo modo refarciret: sed nihil unquam profecerunt. Antequam verò à Iudæis ad Saracenos veniamus, non omittendum puto, quod Gaspar quoque narrabat: eo tempore Iudæos non paucos in montem Sion conuenisse, & toto triennio Messiam frustra expectasse; sed certum est eos ad eum prius iudicandos deuenisse, quam Messiam ad eos festinasse liberandos.

CAPVT XIV.

Saracenorum sibi animos conciliat.

ARMVZIAE & numero & potentia, quippe cuius Rex esset Saracenus, præstabant ceteris Saraceni, quibus Gaspar, omne hominum genus animo completens, ad salutis viam præire magnoperè optabat. Initio quidem ab ijs lapidibus non semel est salutatus, cum nola pueros ad Christianam doctrinam conuocaret: verum deinde postea odio in venerationem conuerso,